

stitution for en Fuldmægtig til at tage imod Pengebeløb i hans Egenstaa af Amtsforvalter. Der maa absolut opstaa Banfselighed ved en saadan tvødelst Stilling. Hvis imidlertid den høitærede Finantsminister kommer til det Resultat, at disse Banfseligheder let kunne hæves, og der ikke bliver nogen Banfselighed for ham ved at overbevise det høie Landsting om, at saadanne ikke ere tilfælde, tror jeg ikke, at der i Udvalgets Flertals Uttringer ligger nogen som helst bestemt Modstand derimod.

Ogenbøll: Den ærede Ordfører gjorde en Henstilling eller en Forespørgsel til den høitærede Finantsminister, som der ikke faldt noget direkte Svar paa, saa jeg ved ikke, hvorvidt den høitærede Finantsminister sandt noget Begrundet i det Forslag, der fremkom fra den ærede Ordfører, eller ikke; men da jeg ikke for mit Vedkommende er af samme Anskuelse som den ærede Ordfører, vil jeg dog ikke lade Sagen ligge ganske hen. Det var det specielle Tilfælde, som den ærede Ordfører fremsførte, om ikke en Bestyrer af en Amtstuefilial, der tillige er Skovassessor, kunde lukke Kontoret i de Dage, han var ude paa Skovauktion. Det tror jeg paa ingen Maade gaar an; det forekommer mig, at det vilde være Noget, der kunde medføre meget store Ulemper for Folk, naar de ikke vidste, hvilke Dage Amtsforvalteren eller Amtstuefilialens Bestyrer var at træffe eller ikke. Den Omstændighed, at der staa en Bekjendtgørelse i en Avis, samtidig med Skovauktionen, er naturligvis usyldestgjørende, thi de, der lase Bekjendtgørelser om Skovauktioner, ere naturligvis kun de, i hvis Nærhed en saadan finder Sted, saa jeg tror, at det paa ingen Maade vilde gaa an. Men jeg vil tillade mig at gjøre en anden Henstilling til den høitærede Finantsminister, specielt med Hensyn til disse Amtstuefilialer. Det er den, om det ikke i Grunden er uforvarligt, at disse Mænd ikke have saa stor en Kontorholdsgodtgørelse, at det er dem muligt, i alt Fald af og til, at sikkre sig en Assistance ved Hjælp af en Fuldmægtig. Saaledes som Forholdet nu er, have de ved Siden af deres usle Lønning ikke mere end nogle faa Hundrede Kroner til Kontorhold, hvilket jo umuliggjør dem at have nogen Assistance. Jeg kjender særlig Forholdene med Hensyn til den Amtstuefilial, som blev nævnt af den ærede Sekretær (H. C. Hansen). Der er der en gammel Amtstuefuldmægtig, som tillige er Skovassessor. Han har, som sagt, disse 1,200 Kr. i Løn, og desuden har han — jeg tør ikke i Dieblicket sige det bestemt, jeg har ikke været forberedt paa, at dette Spørgsmaal skulde komme frem, men det er kun nogle faa Hundrede Kroner, han har i Kontorholdsgodtgørelse. Han maa hjælpe sig, som han bedst kan, naturligvis faar han ved velvillig Assistance af dem, der ere tilfælde ved Aut-

tionen, en Mand til at fungere for sig. Men jeg sætter, at saadan en Mand engang bliver syg, saa staar hele Forretningen stille, fordi det er ham umuligt at have et Menneſte paa sit Kontor, han har ikke Raad dertil. Det forekommer mig altsaa, at den Udvei, der var den rette at gaa, ikke er den i paakommende Tilfælde paa visse Dage at lukke Kontoret, men den om muligt at staa disse Menneſter saa Meget i Kontorholds-godtgørelse, at de i paakommende Tilfælde kunne faae nogen Assistance. — Medens jeg har Ordet, vil jeg blot nærmere udtale mig om det særlige Tilfælde, den ærede Sekretær (H. C. Hansen) nævnte som et Bevis for, at Amtstuefilialer ere ligesaa gode som selve Amtstuer, nemlig at Amtstuefilialen paa Falster skulde være i alle Maader ligesaa tilfredsstillende for Befolkningen, som om det var en rigtig Amtstue; ja, jeg tror ikke, det ærede Medlem brugte det Udtryk, men han sagde, at der ikke var synberlig Ulempe at søle deraf. Det er muligt, at det ærede Medlems Erfaring gaar i den Retning, men jeg har for mit personlige Vedkommende en modsat Erfaring, navnlig for Oppebørselsbetjentene, som jeg ogsaa hører til. Vi have med to at gjøre i Stedet for een. Nogle Penge skulle til Amtstuen i Maribo, og nogle til Amtstuefilialen, saa at der ikke er saa lidt Banfselighed, og der er mere Striveri i den Henseende. Det er imidlertid heller ikke paa nogen Maade det, der er Spørgsmaal om. Vi erkjende jo Allesammen, at de rigtige Amtstuer ere dog i ethvert Tilfælde de fornuftigste, men er der saa nogen Forstand i, naar Statskassen ikke kan tjene derved, at arbejde hen til Amtstuefilialer? Der kunde siges Meget om den Sag, men den høitærede Finantsminister har jo allerede derom udtalt sig tilstrækkeligt. Som sagt, jeg har megen Interesse for disse Menneſter, der have overordentlig store Oppebørseler og en overordentlig flet Løn; og dersom den høitærede Finantsminister kunde gjøre Noget til dog at lette deres Stilling saa meget, at de kunde holde et Menneſte til Hjælp, vilde der være meget vundet derved. Jeg vil, som sagt, blot nævne det Tilfælde, at en saadan Mand bliver syg; der kan let i et saadant Tilfælde ske meget større Skade, end man tror.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Udbringingsforslag af Udvalgets Flertal (Dresing, Fallesen, Jacobsen, Suel, Ogenbøll, Raben og Ussing):

Til § 1.

1) — — Randers — — udgaaer i 5te Linie og indsættes nedenfor i ny Linie mellem 13de og 14de Linie.